

[Ole Vig Jensen]

lovsforslag. Nu forstod jeg på ministeren, at det ville være mest hensigtsmæssigt at få det gennemarbejdet i et oven i købet hurtigtarbejdende udvalg – jeg går ud fra i løbet af nogle måneder – således at ministeren vil være i stand til at fremsætte et lovforslag i den nye folketingsssamling. Det skal jeg da ikke afvise som en mulighed, der også kan tilfredsstille det radikale venstre. Det afgørende er jo, at vi får gennemført de ting, der faktisk er behov for og tilsyneladende en ret bred tilslutning til.

Men jeg hæftede mig selvfølgelig også ved, at ministeren sagde, at der var anledning til at få en god drøftelse i udvalget af en række af de problemer, som knytter sig til gennemførelsen af et nyt lovforslag, der indeholder de tanker, som er angivet her. Man kan vel ikke afvise, at vi forholdsvis hurtigt kan få gennemarbejdet tingene, sådan at dette lovforslag måske kunne nyde fremme i denne samling. Det er jo netop fremsat tidligt nok. Det er ministeren ikke i stand til, sådan som landet ligger nu, men det kunne da så foregå ved, at der eventuelt blev fremsat ændringsforslag fra ministerens side. Jeg mener, at det kunne være en mulighed, også sådan som ministeren vurderede udvalgsarbejdet.

Jeg synes, det afgørende her er, at man er positiv over for at komme videre i denne sag. Det drejer sig jo om en gammel lov fra 1922, som ganske vist er ændret to gange siden, men det er vel i god overensstemmelse med den konservatisme, der præger og vel skal præge det kirkelige område, og heller ikke her vil ministeren formentlig have noget imod at udtrykke det på den måde.

Tiden er inde til at modernisere bispevalsloven, og det er så det, vi skal prøve at nå frem til. Jeg har selvfølgelig forstået på de fleste ordførere, at de er betænkelige ved den del af forslaget, der går ud på, at ikke-teologisk uddannede skulle have mulighed for at søge bispeembede og eventuelt beskikkes. Jeg vil da godt sige, at jeg kan godt forstå, at der er betænkelighed ved at gå så vidt. På den anden side har udgangspunktet for vort forslag været, at når man nu engang har accepteret, at ikke-teologer, altså de, der gennemgår den særuddannelse, der er lavet, kan beskikkes som præster i folkekirken, så bør det egentlig også medføre, at de også skulle kunne få adgang til de højeste embeder, og netop hvis det er i kraft af, at en stor kreds i

menigheden ønsker den pågældende som biskop.

Men jeg vil sige om forslaget, at det naturligvis ikke for os er mere afgørende, end at det vil vi også gerne være med til at drøfte. Vi kender nogle af problemerne, der knytter sig til det, og det kan da være, at vi kan overbevises om, at det skal vi undlade, og så vil vi også være indstillet på det.

De andre punkter har jeg forstået at man faktisk er enig i, og vedrørende den sidste del, der går på bispevielse i stiftets egen domkirke, har ministeren jo været næsten forudseende og været hurtig og har i og for sig allerede indført muligheden for, at det kan foregå dér. Det synes jeg i øvrigt er yderst tilfredsstillende, og jeg må forstå det sådan, at lovgivningen giver mulighed for, at bispevielse kan finde sted i stiftets egen domkirke. Det synes jeg selv er en meget væsentlig ting, og jeg har forstået på ministeren, at det allerede kan få virkning fra bispevielsen i Århus stift.

Jeg tror ikke, der er grund til at gå ind på de enkelte ordføreres bemærkninger. Jeg har nøjedes med her at tage dem generelt. Jeg vil dog sige til hr. Steen Folke, at jeg kan ikke forestille mig, at man skulle tage hans indlæg alvorligt; skulle man det, ville jeg også opfatte det som en hån mod de mennesker, der gør et stykke arbejde i menighedsrådsarbejdet og i øvrigt er kirkeligt engagerede, og det kan da ikke være rigtigt, at venstresocialisterne skulle være så intolerante over for anderledetænkende, at det direkte skulle give sig udtryk i en hån over for dem. Det kan næppe ligne venstresocialisterne.

Kirkeministeren (Egon Jensen):

Det gik, som jeg forventede: stor samdrægtighed.

Der var et enkelt spørgsmål, som blev stillet til mig. Hr. Henrik Toft spurgte, om min afgørelse nu var i overensstemmelse med det svar, jeg gav til hr. Holmberg om bispeordinationer. Det er rigtigt, at jeg på det tidspunkt talte om, at ordinationen måske kunne foretages af den ældste, den med den største anciennitet, men hverken hr. Holmberg eller jeg har taget skade af at overveje sagen. Vi har nu fundet frem til en løsning, og jeg har i kirkeudvalget givet udtryk for min afgørelse. Jeg finder, det er den rigtige afgørelse.